

DUIZEND KILOMETER
TUSSEN

JOU
— EN —
MIJ

JENNIFER E. SMITH

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor Allison, Erika, Brian, Melissa, Meg en Joe, omdat jullie zulk goed gezelschap waren tijdens de echte stroomstoring

Tweede druk, 2014

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Geography of You and Me*

Verschenen bij Little, Brown and Company

© 2014 Jennifer E. Smith Inc.

Voor deze uitgave:

© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Vertaling e.e. cummings op p. 5: Peter Verstegen (*Jouw ogen hebben hun stilte*, Bert Bakker 1996, p. 39)

Omslagafbeelding: Getty Images en Miriam van de Ven

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3658 0 (e-book 978 90 261 3659 7)

NUR 284, 285

Op de eerste dag van september werd het opeens donker.

Maar vanaf de plek waar ze stond, met haar rug tegen de koperen wand van een lift gedrukt, kon Lucy Patterson niet weten hoe wijdverbreid het was.

Ze kon niet weten dat het veel verder ging dan alleen het gebouw waarin ze al haar hele leven woonde, dat overal in de omliggende straten de stoplichten waren uitgevallen en het gezoem van airco's was verstomd, waardoor er een griezelige, drukkende stilte heerste. Nu al stroomden de mensen de lange lanen op die zich over de hele lengte van Manhattan uitstrekten en dromden ze naar huis als zalmen die tegen de stroom in een rivier op zwemmen. Overal op het eiland begonnen automobilisten te claxonneren en werden ramen opengegooid, en in vele duizenden vriezers begon het roomijs te smelten.

De hele stad was als een kaarsje gedooft, maar dat kon Lucy, die in het onverlichte lifthokje stond, met geen mogelijkheid weten.

Ze maakte zich eigenlijk niet eens zorgen over de hevige schok waarmee ze tussen de tiende en elfde verdieping waren blijven steken, en die het lifthokje deed rammelen als een karretje in een kermisattractie. En ze was ook niet bang dat ze er nooit meer uit zouden komen, want als je ergens op kon rekenen in dit leven – meer nog dan op haar ouders – dan was het wel het regiment portiers dat in het gebouw werkte, de portiers die haar altijd begroetten als ze uit school kwam, haar waarschuwden dat ze een paraplu moest meenemen wanneer het regende en die het nooit een probleem vonden om even boven te komen om een spin dood te meppen of het doucheputje te ontstoppen.

Nee, ze voelde vooral een soort moedeloze spijt omdat ze zo'n haast had gehad om deze lift nog te halen. Ze was over de marmeren vloer van de lobby gerend en had de deuren vastgegrepen, net voordat ze dichtgingen. Als ze gewoon op de volgende had gewacht, zou ze nu nog beneden hebben gestaan en samen met George – die middagdienst had – hebben geraden naar de oorzaak van de stroomuitval. Nu zat ze vast in een klein, vierkant hokje met iemand die ze niet eens kende.

De jongen had niet opgekeken toen ze nog maar een paar minuten geleden naar binnen was geglipt, maar had zijn blik strak op het bordeauxrode tapijt gericht gehouden terwijl de deuren met een opgewekte 'ping' dichtgingen. Zij had hem ook niet begroet voordat ze helemaal achterin was gaan staan, en in de stilte die volgde kon ze het zachte gedreun van de muziek horen die uit zijn oordopjes schalde. Zijn lichtblonde hoofd bewoog nauwelijks merkbaar en niet helemaal in het juiste ritme mee. Ze had hem wel eens zien lopen, maar nu

pas viel haar op hoeveel hij op een vogelverschrikker leek met zijn lange, magere, slungelige lijf. Het was alsof iemand met een paar slordige, hoekige lijnen een schets had gemaakt van een tienerjongen.

Hij was pas een maand geleden in het gebouw komen wonen. Die dag had ze vanuit het naastgelegen koffiezaakje zitten toekijken terwijl hij en zijn vader met een kleine verzameling meubels heen en weer liepen over het met kauwgum besmeurde trottoir. Ze wist wel dat er een nieuwe conciërge was aangenomen, maar niet dat hij zijn zoon zou meebrengen, en dat die bovendien ongeveer van haar leeftijd zou zijn. Toen ze meer informatie probeerde los te peuten van de portiers, konden ze haar alleen vertellen dat het tweetal familie was van de eigenaar van het gebouw.

Daarna had ze de jongen nog een paar keer gezien – bij de brievenbussen, wanneer ze door de lobby liep of als ze op de bus stond te wachten –, maar ten eerste was ze niet iemand die makkelijk op vreemden afstapte om zich voor te stellen, en ten tweede straalde hij iets ongenaakbaars uit. Misschien kwam het door de oordopjes die hij altijd in leek te hebben, of doordat ze hem nog nooit met iemand had zien praten; misschien kwam het doordat hij altijd zo snel het gebouw in- en uitglipte, alsof hij absoluut niet wilde worden betrap, of door de afwezige blik in zijn ogen als ze hem op het metro-perron zag staan. Hoe dan ook, om redenen die ze niet helemaal onder woorden kon brengen, had Lucy het gevoel dat ze hem waarschijnlijk nooit zou leren kennen, of zelfs maar zou groeten.

Toen de lift met een schok tot stilstand was gekomen, hadden ze elkaar aangekeken en onwillekeurig had ze zich afge-

vraagd – belachelijk, eigenlijk – of hij haar ook herkende. Maar toen waren de plafondlampen uitgefloept en stond ze – waarschijnlijk net zoals hij – met haar ogen te knippen tegen de plotselinge duisternis, terwijl de grond onder hun voeten nog natrilde. Het enige licht kwam van het schermpje van zijn iPod. Boven hen klonken wat metalige geluiden – twee keer een kort geratel gevolgd door een felle dreun – en toen kwam de boel tot rust. Het werd stil, afgezien van de flauwe beat van zijn muziek.

Toen haar ogen aan het donker wenden, zag Lucy dat hij zijn voorhoofd fronste en zijn oordopjes uit zijn oren trok. Hij wierp een vluchtige blik op haar, waarna hij zich omdraaide naar het bedieningspaneel en met zijn duim op een paar knoppen drukte. Ze lichtten niet op, dus drukte hij op de rode noodknop. Allebei wachtten ze met hun hoofd een beetje schuin op geluid uit de speakers.

Er gebeurde niets, dus drukte hij nog een keer op de knop, en nog een keer. Ten slotte haalde hij zijn schoulers op. ‘Kennelijk is in het hele gebouw de stroom uitgevallen,’ zei hij zonder zich om te draaien.

Lucy sloeg haar ogen neer om niet te hoeven kijken naar het rode pijltje boven de deur, dat ergens tussen de cijfers 10 en 11 was blijven steken. Ze deed haar best om niet te denken aan de lege liftschacht onder haar, of aan de dikke kabels die zich boven hen uitstrekten.

‘Ze zijn er vast al mee bezig,’ zei ze, al was ze daar helemaal niet zo zeker van. Ze had wel eens eerder in de lift vastgezet, maar toen was het licht niet uitgevallen. Nu begonnen haar knieën te knikken en kreeg ze een naar gevoel in haar buik. Ze vond het nu al te warm en te krap in de lift.

Ze schraapte haar keel. ‘George is beneden, dus...’

De jongen draaide zich naar haar om, en hoewel het nog te donker was om details te kunnen zien, kon ze hem met elke minuut die verstreek beter onderscheiden. Het deed haar denken aan een experiment dat ze op school in de vijfde klas hadden gedaan: de leraar had iedereen een pepermuntje gegeven, de lichten uitgedaan en hen opgedragen er hard op te bijten. Toen was er een reeks piepkleine vonkjes ontstaan. Zo was het ook als ze naar hem keek: zijn tanden blikkerden wanneer hij iets zei en het wit van zijn ogen stak af tegen de inktzwarte duisternis.

‘Ja, maar als het hele gebouw zonder stroom zit, kan het wel even duren,’ zei hij. Hij leunde met zijn rug tegen de wand. ‘En mijn vader is er niet vanmiddag.’

‘Mijn ouders zijn ook niet thuis,’ antwoordde Lucy. Ze kon de uitdrukking op zijn gezicht net onderscheiden, en ze zag de bevreemde blik die hij haar toewierp.

‘Ik bedoelde: omdat hij de conciërge is,’ zei hij. ‘Maar hij is vlakbij, in Brooklyn, dus hij zal zo wel komen.’

‘Denk je...’ begon ze, maar ze zweeg omdat ze niet goed wist hoe ze haar vraag moest verwoorden. ‘Denk je dat we ons zolang wel kunnen redden?’

‘O, vast wel,’ zei hij op geruststellende toon. Met een vleugje geamuseerdheid voegde hij eraan toe: ‘Tenzij je bang bent in het donker, natuurlijk.’

‘Nee hoor,’ zei ze. Ze liet zich langs de wand naar beneden glijden tot ze op de grond zat, met haar ellebogen op haar knieën. Ze probeerde een glimlach tevoorschijn te toveren, maar die was een tikje beverig. ‘Ik heb me laten vertellen dat monsters liever onder je bed gaan zitten dan in een lift.’

‘Dan denk ik dat we hier wel veilig zijn,’ zei hij. Hij ging ook zitten, in de hoek tegenover haar. Hij haalde zijn mobieltje uit zijn zak, en toen hij zich eroverheen boog, gloeide zijn haar groen op in het zachte lichtschijnsel. ‘Geen bereik.’

‘De ontvangst is hier sowieso niet best,’ zei Lucy. Ze wilde haar eigen mobieltje pakken, maar besepte toen dat ze het boven had laten liggen. Ze was alleen even naar beneden gegaan om de post te halen, even snel naar de lobby en weer terug. Dit vond ze wel zo’n beetje het slechtst denkbare moment om zonder telefoon te zitten.

‘En,’ zei de jongen terwijl hij zijn achterhoofd tegen de wand liet zakken, ‘kom je hier vaak?’

Ze lachte. ‘Ik heb wel eens wat tijd in deze lift doorgebracht, ja.’

‘Ik denk dat daar nu heel wat tijd bij gaat komen,’ zei hij met een spijtige glimlach. ‘Ik heet trouwens Owen. We kunnen ons maar beter aan elkaar voorstellen, anders moet ik je straks nog “het meisje uit de lift” noemen als ik dit verhaal aan anderen vertel.’

‘Ik kan best leven met “het meisje uit de lift”,’ zei ze. ‘Maar je mag ook Lucy zeggen. Ik woon in appartement 24D.’

Hij aarzelde even en haalde toen kort zijn schouders op. ‘Ik woon in de kelder,’ zei hij.

‘O, ja,’ zei ze toen het, veel te laat, tot haar doordrong. Ze was blij dat het zo donker was, want nu kon hij de blos op haar wangen niet zien. Het gebouw was eigenlijk een land op zich, en als je een nieuw iemand leerde kennen, noemde je niet alleen je naam, maar ook je huisnummer. Alleen was ze vergeten dat de conciërge altijd in het kleine tweekamerappartementje in de kelder woonde, en daar was Lucy nog nooit geweest.

‘Voor het geval je je afvraagt waarom ik dan naar boven wilde,’ zei hij na een poosje, ‘ik heb ontdekt dat het uitzicht vanaf het dak veel mooier is.’

‘Ik dacht dat niemand daar mocht komen.’

Hij stopte zijn mobieltje terug in zijn zak en haalde een sleutel tevoorschijn. Op zijn vlakke hand liet hij hem aan haar zien. ‘Dat klopt,’ zei hij met een brede grijns, ‘officieel.’

‘Dus je hebt hooggeplaatste vrienden?’

‘Laagegeplaatste,’ zei hij terwijl hij de sleutel weer in zijn zak stopte. ‘Hij woont in de kelder, weet je nog?’

Deze keer moest ze lachen. ‘Wat is daarboven eigenlijk te zien?’

‘De hemel.’

‘Dus jij hebt de sleutel van de hemel?’ vroeg ze.

Hij verstrengelde zijn vingers en rekte zich met zijn armen boven zijn hoofd uit. ‘Zo maak ik indruk op alle meisjes die ik in de lift leer kennen.’

‘Nou, het werkt wel,’ zei ze geamuseerd. Al die keren dat ze hem de afgelopen weken van een afstandje had bestudeerd, had ze de indruk gehad dat hij heel verlegen en teruggetrokken was. Maar nu ze hier in het donker naar elkaar zaten te grijnzen, besepte ze dat ze dat misschien verkeerd had gedacht. Hij was grappig en een beetje vreemd, en ze kon zich vervelender types voorstellen om mee in een lift vast te zitten.

‘Al moet ik wel zeggen,’ voegde ze eraan toe, ‘dat ik nog veel meer onder de indruk zou zijn als je ons hier uit kon krijgen.’

‘Ja, ik ook,’ zei hij. Hij keek op naar het plafond. ‘Je zou toch denken dat ze op z’n minst een muziekje zouden aanzetten.’

‘Nou, ik zou blijer zijn met wat koele lucht.’

‘Ja, het is bloedheer buiten,’ zei hij. ‘Je zou niet denken dat het al september is.’

‘Vertel mij wat. Raar idee dat school morgen alweer begint.’

‘Ja, voor mij ook,’ zei hij. ‘Ervan uitgaand dat we hier ooit nog uit komen.’

‘Waar zit jij op school?’

‘Waarschijnlijk ergens anders dan jij.’

‘Dat mag ik hopen,’ zei ze met een grijns. ‘Ik zit op een meisjesschool.’

‘Dan zitten we zeker weten niet op dezelfde school,’ zei hij. ‘Maar dat leek me toch al onwaarschijnlijk.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou...’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Jij woont hier.’

Lucy trok haar wenkbrauwen op. ‘In de lift?’

‘In dit gebouw,’ zei hij, met zo’n gezicht van: ha, ha.

‘Jij ook.’

‘Ik denk dat het correcter is te zeggen dat ik ónder dit gebouw woon,’ grapte hij. ‘Maar ik wed dat jij op een chique privé-school zit waar iedereen een uniform draagt en bang is dat ze misschien maar een negen hebben gehaald in plaats van een tien.’

Ze slikte moeizaam en wist niet goed wat ze moest zeggen, want dat klopte als een bus.

Kennelijk vatte hij haar stilte op als een bevestiging. Hij hield zijn hoofd scheef, zo van: dat dacht ik al. Toen haalde hij kort zijn schouders op. ‘Ik zit op de school aan 112th Street die eruitziet als een bunker, waar iedereen door de metaaldetector moet en we bang zijn dat we maar een vijf hebben gehaald in plaats van een zes.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ zei ze, en zijn kaak ver-

strakte. Zelfs in het donker vond ze dat hij er opeens veel ouder uitzag dan daarnet, verbitterd en cynisch.

‘De school of de stad?’

‘Zo te horen ben je over allebei niet razend enthousiast.’

Hij keek even naar zijn handen, die ineengeklemd op zijn knieën lagen. ‘Nou, weet je... Dit was eigenlijk niet helemaal de bedoeling,’ zei hij. ‘Maar mijn vader kreeg deze baan aangeboden, dus nu zijn we hier.’

‘Het valt wel mee,’ stelde ze hem gerust. ‘Echt. Je gaat er heus leuke kanten aan ontdekken.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het is hier zo druk. Je kunt nooit vrij ademen.’

‘Ik denk dat je de stad verwacht met deze lift.’

Zijn mondhoek trilde, maar toen fronste hij zijn wenkbrauwen weer. ‘Er zijn geen open ruimtes.’

‘Hier vlakbij is een heel park.’

‘Je kunt de sterren niet zien.’

‘Je kunt altijd nog naar het planetarium gaan,’ zei Lucy, en ondanks alles moest hij lachen.

‘Ben je altijd zo verschrikkelijk optimistisch, of alleen als het over New York gaat?’

‘Ik woon hier al mijn hele leven,’ zei ze schokschouderend. ‘Hier hoor ik thuis.’

‘Ik niet.’

‘Daarom hoef je nog niet de chagrijnige nieuweling uit te hangen.’

‘Maar ik ben een chagrijnige nieuweling,’ zei hij.

‘Geef het nou maar een kans, Bartleby.’

‘Ik heet Owen,’ zei hij verontwaardigd, en Lucy moest lachen.

‘Weet ik wel,’ zei ze. ‘Maar je klinkt net als Bartleby uit het verhaal.’ Ze wachtte even af om te zien of hij het kende. Toen vroeg ze: ‘Herman Melville? Schrijver van *Moby-Dick*?’

‘Dat weet ik ook wel,’ zei hij. ‘Maar wie is Bartleby?’

‘Een klerk,’ legde ze uit. ‘Een soort secretaris. Het hele verhaal lang zegt hij, telkens als iemand hem vraagt iets te doen, alleen maar: “Liever niet.”’

Daar dacht hij even over na. ‘Ja,’ zei hij uiteindelijk. ‘Dat vat mijn gevoelens voor New York heel aardig samen.’

Lucy knikte. ‘Liever niet,’ zei ze. ‘Maar dat komt gewoon doordat hier alles nieuw is voor je. Als je de stad beter leert kennen, denk ik dat je het er wel leuk zult gaan vinden.’

‘Is het nu de bedoeling dat ik me door jou laat rondleiden door New York, en dat we lachend naar alle beroemde bezienswaardigheden wijzen, en dat ik dan een I LOVE NY-T-shirt koop en nog lang en gelukkig leef?’

‘Dat T-shirt is optioneel,’ antwoordde ze.

Een hele poos keken ze elkaar aan in dat kleine hokje. Uiteindelijk schudde hij zijn hoofd. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik weet dat ik soms een vervelende klier ben.’

Lucy haalde haar schouders op. ‘Geeft niet. Laten we het erop houden dat het komt door claustrofobie. Of zuurstofgebrek.’

Hij glimlachte, nogal gespannen. ‘Ik heb gewoon een moeilijke zomer achter de rug. En ik ben geloof ik nog niet helemaal gewend aan het idee dat ik hier nu woon.’

Hij ving haar blik, en opeens leek de lift nog kleiner dan eerst. Lucy dacht aan alle andere keren dat ze hier in de loop der jaren te dicht bij andere mensen had gestaan: bij vrouwen met bontjassen en mannen in dure pakken; bij witte hondjes

aan roze riempjes en bij portiers die zware dozen op een steekwagen voor zich uit duwden. Eén keer had ze een heel pakje sinaasappelsap op het tapijt gemorst, precies op de plek waar Owen nu zat. Dagenlang had het gestonken in de lift. Een andere keer, toen ze nog klein was, had ze tot grote ontzetting van haar moeder met groene viltstift haar naam op de wand geschreven.

Hier had ze de laatste bladzijden van haar lievelingsboeken gelezen, de hele weg naar boven gehuild en de hele weg naar beneden gelachen, op honderden verschillende dagen over koetjes en kalfjes gepraat met honderden verschillende burens. Ze had ruzie gemaakt met haar twee oudere broers, ze geschopt en gekrabd tot de deur met een 'ping' openging en ze als drie brave engeltjes de lobby in liepen. Ze was elke keer als haar vader thuiskwam van een zakenreis naar beneden gegaan om hem te begroeten, en ze was zelfs een keer in de hoek in slaap gevallen terwijl ze wachtte tot haar ouders thuiskwamen van een veiling voor het goede doel.

En hoe vaak hadden ze hier met z'n allen gestaan? Papa met een opgevouwen krant onder zijn arm, altijd vlak bij de deur, klaar om ervandoor te gaan; mama met een gespannen glimlachje, net als de anderen heen en weer geslingerd tussen gemuseerdheid en ongeduld; de tweeling die elkaar grijnzend aanstootte met hun ellebogen, en Lucy, de jongste, weggedoken in een hoekje, altijd een eindje achter de rest van het gezin, als drie puntjes aan het eind van een zin die niet af was.

En nu was ze hier weer, in dit hokje dat te klein leek voor al die herinneringen. De muren kwamen van alle kanten op haar af en niemand zou haar te hulp schieten. Haar ouders waren in Parijs, aan de andere kant van de oceaan, zoals ge-

woonlijk, voor een van hun reisjes waarbij ze niemand anders konden gebruiken. En haar broers – eigenlijk de enige vrienden die ze ooit had gehad – zaten nu duizenden kilometers verderop op de universiteit.

Toen ze een paar weken geleden waren vertrokken – Charlie naar Berkeley en Ben naar Stanford – had Lucy zich opeens een weeskind gevoeld. Het was niet ongewoon dat haar ouders weg waren. Ze hadden er altijd een gewoonte van gemaakt om met z'n tweetjes naar besneeuwde Europese steden of exotische tropische eilanden te vliegen. Maar ze had het nooit zo erg gevonden om achter te blijven toen ze nog met z'n drieën waren, en het waren altijd haar broers geweest – twee identieke clowns, beschermers en vrienden – die ervoor hadden gezorgd dat alles gewoon doorging.

Maar nu niet meer. Ze was het gewend om haar ouders te moeten missen, maar nu moest ze het doen zonder haar broers, en dus feitelijk zonder haar vrienden. Dat was helemaal nieuw voor haar, en ze vond het nogal oneerlijk dat ze in één klap allebei moest kwijtraken. Nu was het hele gezin uit elkaar getrokken, en zo in haar eentje in New York voelde Lucy opeens heel duidelijk, zoals nooit tevoren, hoe groot en omvangrijk de wereld eigenlijk was.

Aan de andere kant van de lift legde Owen zijn hoofd weer tegen de wand. 'Het is zoals het is...' mompelde hij bijna onhoorbaar.

'Ik haat die uitspraak,' zei Lucy een beetje feller dan haar bedoeling was. 'Niets is zoals het is. Alles verandert de hele tijd. Het kan altijd beter worden.'

Hij keek haar aan, en ze kon zien dat hij glimlachte. 'Je bent niet goed wijs,' zei hij. 'We zitten vast in een warme, benauwde

lift waarin misschien niet eens genoeg zuurstof is. We hangen aan een kabel die waarschijnlijk dunner is dan mijn pols. Jouw ouders zijn god-weet-waar, en mijn vader zit op Coney Island. Niemand is ons nog komen halen, dus de kans is groot dat ze ons helemaal vergeten zijn. Serieus, hoe kun je dan zo positief blijven?’

Lucy schoof een eindje bij de wand vandaan, trok haar benen onder zich en boog zich naar voren. ‘Waarom is je vader op Coney Island?’ vroeg ze, zonder op zijn vraag te reageren.

‘Daar gaat het niet om.’

‘Vanwege de achtbanen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘De hotdogs?’ vroeg ze. ‘De zee?’

‘Ben je nou echt niet bang dat niemand ons komt halen?’

‘Het helpt toch niet,’ zei ze. ‘Je zorgen maken.’

‘Precies,’ antwoordde hij. ‘Het is zoals het is.’

‘Nee hoor,’ zei ze. ‘Niets is zoals het is.’

‘Ook goed,’ zei hij. ‘Dan is het niet zoals het is.’

Lucy keek hem een hele poos aan. ‘Ik snap echt niet wat je daarmee wilt zeggen.’

‘Liever niet, zul je bedoelen,’ zei hij terwijl hij zich naar voren boog, en ze moesten allebei lachen. De duisternis tussen hen in voelde opeens flinterdun aan, fragiel als een papieren zakdoekje, of zelfs nog minder. Zijn ogen glansden in het donker terwijl de stilte voortduurde, en toen hij die eindelijk verbrak, klonk zijn stem verstikt.

‘Hij is op Coney Island omdat hij daar mijn moeder heeft leren kennen,’ zei Owen. ‘Hij heeft bloemen gekocht om daar op de promenade neer te leggen. Dat wilde hij alleen doen.’

Lucy opende haar mond om iets te zeggen – een vraag te

stellen, misschien, of te zeggen dat ze het zo erg voor hem vond, al was dat veel te slap en nietszeggend voor een moment als dit – maar opeens voelde de stilte heel breekbaar aan, en ze kon niets bedenken wat belangrijk genoeg was om die te verbreken.

Zijn hoofd was gebogen, waardoor ze de uitdrukking op zijn gezicht niet goed kon zien. Ze wist niet wat ze moest doen, en daardoor voelde ze zich nogal nutteloos. Maar toen deed een zacht geklop haar hart in haar keel springen en kruisten hun blikken elkaar.

Daar klonk het geluid weer, en deze keer stond Owen op. Hij liep naar de deur en drukte zijn oor ertegenaan. Hij klopte terug, en allebei spitsten ze hun oren. Lucy zat nog als verdoofd in haar hoekje van de lift, maar zelfs vanaf die plek kon ze buiten gedempte stemmen horen, gevolgd door het gekras van metaal. Na een poosje stond ook zij op, en zonder een woord te zeggen, zonder elkaar zelfs maar aan te raken, bleven ze zo staan, schouder aan schouder, als astronauten die aan het eind van een lange reis wachtten tot de deuren opengingen, zodat ze een oogverblindende nieuwe wereld konden betreden.